

S. H.

Nicole bekuporodott a sarokba, és a füléhez szorította kezét, amint egy puskalövés heves, dobhártyaszaggató robaja töltötte be a termet. Nem, nem, nem! – gondolta magában, ahogy körülnézett a szobában. A többi barátja a földön feküdt – véresen, összeverve és kétségtelenül holtan. Már sikítani sem lenne képes. Hangja hosszú ideje rekedt suttogásba fulladt.

Melissa Doe ügynök a képernyőket figyelte, majd szélesen elmosolyodott.

– Alfahullámok szinkronban – közölte. – Pulzusa az egekben. Mit gondol, Simms? Ötvenet rá, hogy megtörjük ezt a lányt kevesebb, mint egy óra alatt!

Simms ügynök körbesétálta az asztalhoz szíjazott nőt. Testét több ponton drótok kusza rendszere lyukasztotta át és az egész feje egy fejlesztett virtuális valóság felszerelésbe zárva hevert.

– Nem tudom – szólt Simms. – Meglátjuk. Előbb-utóbb megtörik. Akkor majd rehabilitálhatjuk. Ismét a társadalom hasznos tagja lesz. A tesztjei figyelemreméltó képességeket mutattak ki. Csupán meg kell bizonyosodnunk afelől, hogy nem roppantjuk össze teljesen. Emlékezzen csak, a nagykutya nem örültek a legutóbbi esetnek!

Doe felsóhajtott. – Nem győzhetjük le valamennyiüket.

A lövések hirtelen abbamaradtak és nehéz léptek közeledtek a lány felé. Nicole csukva tartotta a szemét és nem mozdult. Itt voltak, és bántani akarták. Megölni őt. A lány tudta ezt. Kivéve, hogy semmi sem történt. A levegő egyszeriben már nem volt tele a puskaapor és a vér szagával. Épp csak résnyire nyitotta a szemeit, körbenézett, és látta, hogy most már egy jól kivilágított cellában feküdt. Csupasz falak közt, ablaktalan és ajtó nélküli helyiségben volt, és egy sötét hajú, spanyol kinézetű nő állt fölötte.

– Á, ez úgy tűnik, hatott – mondta az idegen nő Nicole elé guggolva. – A barátaid küldtek, hogy megtaláljalak. Emlékszel rá, mi történt?

Nicole többször is pislogott, mire a köd elvonult elméjéről. – Elraboltak, azt hiszem... Ja, Silvermouse-nak végeztem egy kis hackelést, és minden elcsesződött.

A nő elmosolyodott. – Remek, jól emlékszel. Egy billentyűzethez hasonló valamivel babrált az alkarján. – Az egész szarság, amin keresztülmentél nem volt valódi. Az emberek, akik elraboltak, meg akarják törni az elméd. Azt hiszik, most is azt teszik, de itt biztonságban leszel.

Nicole csak bólintott a soktól zsibbadtan. – Oké. Elhiszem. Ki vagy te?

– Hívhatsz Catnek – felelte a nő, az alkarján lévő billentyűzeten zongorázva. – De ne köszönd meg, amíg személyesen nem találkoztunk!

A fal a nő mögött megremegett majd eltűnt, egy olyan városképet fedve fel, amihez hasonlót Nicole még életében nem látott. Cat felállt és átsétált a cellából a hihetetlen városba.

– Tarts ki, Nicole! – mondta. – Érkezik a segítség.

Azzal a cella négy fala újra materializálódott, egyedül hagyva Nicole-t.

– Simms, ezt nézze meg! – szólt Doe, homlokát ráncolva az előtte lévő monitorra. Simms csatlakozott hozzá. – Micsoda? – kérdezte. – Minden normális. És úgy tűnik, kevesebb, mint egy óráig tartott. Mi is volt a tét? Ötven?

– De a jelzések megugrottak egy pillanatra, mielőtt megtört – jelentette ki Doe.

– És? – kuncogta Simms. – Túl keményen dolgozik, Melissa. Elkaptuk. És ez az, ami számít.

Doe elmosolyodott, s megdörzsölte az orrnyergét. – Igaza van. Túl fáradt vagyok. Kezdjük neki a papírmunkának és húzzunk el innen! Ma maga fizeti a vacsorát!

– Mesélj még a varázskastélyról! Mesélj a lovagokról, a varázslóról meg a sárkányokról! Meséld el újra, kérlek! – kérlete a gyermek az ágyára huppanva. – Csak még egyszer, légyszi! – könyörgött tágra nyílt szemekkel egykori mentorának.

Az öregúr felkuncogott, majd gyengéden barackot nyomott a kislány fejére. – Jól van hát, még egyszer, utoljára. Bár úgy emlékszem, a múlt héten vagy tízszer elmeséltem már. Sosem unod meg, igaz?

A kislány kezével kifésülte haját a szeméből. – Sosem, imádom hallgatni. Sokkal jobb, mint a könyvek az iskolában – készült elbájozni az öregembert boldog mosolyával.

Amaz visszamosolygott rá, majd kényelembe helyezte magát. Vidám tekintete összegyűrte a redőket kortól ráncos arcán, egy pillanatra úgy festett, akár egy vénséges vén bölcs. – Mit szeretnél, hol kezdjem? Megint az elején, vagy egy adott résznél?

– Hmmm... – tűnődött el a fiú, láthatólag azon gondolkodván, mi is legyen a kezdőjelenet. – Nem tudom, kezd, ahol te akarod. Ne, várj! A hely keletkezéséről akarok hallani. Arról, hogy kik építették meg a kastély védelmezőiről. Szeretem azt a részt.

Az öregúr kinézett az ablakon, elégedett arccal, s pár percig csöndben volt. Végül vett egy mély lélegzetet, s tiszteletteljes hangon belekezdett: – Réges-rég, élt egyszer sok-sok varázsló és bölcs. Nagytudású nők és férfiak voltak ők, csodálatos álmokkal, elképzelésekkel. Ám abban az időben az emberek félték azt, amit nem ismertek, vagy nem értettek. Így hát ezek a mágusok elhatározták, hogy építenek egy égi palotát oly magasan, ahova ember már nem lát el. Összehívták a világ legjobb építészeit, hogy kastélyuk falai erősek és vastagok legyenek. A legbátrabb harcosokat állították a védők soraiba, hogy vigyázzák a várat, megóvják a bentlakókat. S amikor készen lett, fénykört vontak köréje, hogy csak az léphessen be, akit meghívtak.

A fiú hunyorogva, grimaszolva megpróbálta elképzelni a fénnel körülölelt felhőkastélyt. Aztán leugrott az ágyáról, és előszedte a játékkockáit. – Mutasd meg, milyen volt! – mondta, kiöntve a doboz tartalmát a földre.

Az öregember letérdelt mellé, és elkezdte egymásra pakolni az építőkockákat. – Ha jól emlékszem, a falak így festettek. – Ráncos kezei magabiztosan rendezgették a kockákat, megalkotván a tornyokat. – A belső falak pedig így. Az épület pedig telis-tele volt szobákkal, csarnokokkal és persze titkos átjárókkal.

A fiú szeme tágra nyílt, ahogy közelebb mászott. – Mutasd meg! Hogy működtek? Hova vezettek?

Az idős úr elmosolyodott, majd a főtoronyra mutatott. – A nagyteremben, az egyik szőttes mögött az egyik követ be lehetett nyomni, s akkor kinyílt egy ajtó. – Mutatóujját lejjebb eresztve a padló alá mutatott egy pontra, alig egy méterre a vártól. – És ide lehetett rajta keresztül jutni.

Az öreg felkapta a fejét, mintha meghallott volna valamit, majd gyengéden megsimogatta a kislány kobakját. – Hallom, hogy jön Nana. Jobb, ha bebújsz az ágyba, holnap majd mesélek tovább.

A kislány szobájának ajtaja résnyire nyílt, s Nana bekukkantott. – Ideje aludni, Thomas. Kivel beszélgettél?

Thomas bebújt a takarója alá, fejét a párnába fúrta. – Jaj, senki, Nana, csak P. uraság volt az.

Nana elmosolyodott, majd megértően bólintott. – Ó, már megint ő. Ha legközelebb látod, mondd meg neki, hogy üdvözlöm – azzal bezárta az ajtót és lesétált az előszobába. – A kislány és az ő túltengő képzeletük. De akkor is imádom őket.

HETEDIK FEJEZET: A KITELJESÉDÉS HÁBORÚJÁNAK TÖRTÉNETE

A történelemben (és a történelem előtt is) az emberek mellett léteztek a mágusok. A legősibb sámánoktól, papoktól és bűbájosoktól kezdve, a modern fizikusokig és filozófusokig, az emberek megkísérelték irányítani, formálni, vagy megmagyarázni az univerzumot. Amikor két kultúra találkozik, tudásuk és a világ módszerei elkerülhetetlenül összezsapnak. A Kiteljesedés háborúja a legnagyobb és a legfontosabb minden ehhez hasonló konfliktus közül. A mágusok

társadalmának négy csoportjából mindegyik verseng egy valóságért, ami teljesen összeférhetetlen a másik hárommal.

A mai modern világban nincs helyük szemlélődőknek és semlegeseknek; csak harcosoknak és elesetteknek. Azok, akik nem küzdenek azért, hogy megvédjék módszereiket, kihalásra kárhozhatnak – még a történelem sem emlékezik meg róluk.

A KITELJESÉDÉS HÁBORÚJA

Van egy háború.

Ezt a háborút az emberek szívéért, szelleméért és lelkéért vívják. Ez az igazság, a hit és a valóság csatája. Nem kardokkal, bombákkal, puskákkal és lándzsákkal harcolnak benne; szavak, ideológiák, eszmék és filozófiák csapnak össze. Ömlik a vér és emberek halnak meg.

A mágusok ezt a Kiteljesedés háborújának nevezik. A nyertesek jutalma több, mint az, hogy újraírhatják a történelmet – megírhatják az emberek jövőjét is. A győztesek megrajzolhatják az emberiség sorsának térképét, mely sors

vezethet akár faji háborúkhöz, a technikán keresztüli egységesítéshez, vagy az egyén Kiteljesedésének ünnepléséhez is.

A négy csoport azért küzd, hogy meghatározhassa ezt az igazságot, és a tétük nagyok. Az egyik csoport szerint az igazság személyes jellegű, a másik szerint egyetemes. Egy harmadik azt vallja, hogy nem létezhet igazság. A negyedik meg, ha véleményt formálhatna, azt mondaná, az igazság változó.

A LESZÁMÍTÁS

Volt valaha egy háború.

A Technokráciának köszönhetően a Kiteljesedés háborúja véget ért. A Kilencek Tanácsa majdnem összeomlott, amikor egy rég elmúlt fenyegetés visszatért, hogy az enyészetbe taszítsa

Concordiát, és egy robbanás visszhangzott végig a Tellúrián, hírül adva Doissetep és a legnagyobb hermetikus mágusok pusztulását. Ez a két csapás nagymértékben meggyengítette a Tradíciókat. Az alvók klónozásban, genetikai kutatásokban, neurális-interfész technológiában elért sikereivel, a Mars nemrégiben történt feltérképezésével, valamint a fokozott AIDS- és rákkezelésekkel párosulva, ezek az események a technokrata paradigma elfogadását jelzik.

A „vesztéseknek” megvan a saját véleményük. Mágiájuk működik, új akaratmesterek *ébrednek* rendszeresen (ha nem is gyakran), és az emberiség elszigetelt sejtjei rendíthetetlenek maradnak, ahol a régi módszerek még mindig uralkodnak. Azonban semmi remény visszahozni a mitikus kort egy háborúban. Az emberiség választott, és ez a választás

megszabadította őt minden felelősségérzetétől. A mágia, a miszticizmus és az inspiráció azoké, akik megragadják őket, ám ők soha, de soha többé nem lesznek az emberiség eszközei. A Kiteljesedés háborúja úgy tűnik, véget ért.

Sokkal több aggodalomra ad okot egy vörös csillag rejtélyes feltűnése, ami – romlott fényével keresztülragyogva az Umbrát –, alkalmat ad olyan feltételezésekre, hogy a sötét hatalmaknak még mindig vannak ütőkártyái. Talán sokkal nyugtalanítóbb, hogy rejtélyes viharok söpörnek végig a Sötét Umbrán, mely több gonosz, nagyhatalmú holt szellemet felébresztett. Végezetül, az Unió szembeszállt és legyőzött egy isteni hatalommal rendelkező vámpírt; talán egyet a sok közül. A világ szálaire bomlik, és úgy tűnik, az Armageddon előjelei közelegnek.

A FELEBREDETTEK TÖRTÉNELME

A KEZDET

A mágikus felfogás két alapvető – és összeegyeztethetetlen – filozófiából ered. Az első azt állítja, hogy a valóság megváltoztatásának hatalma belülről fakad, a személyes megvilágosodásból. A másik szerint a mágia külső folyamat: vagy istenekkel és nagyhatalmú szellemekkel való egyesülés útján, vagy az univerzum megfigyelésére, mérésére és irányítására alkalmas eszközökön keresztül történik. Mindegyik út lehetővé teszi a felébredettek számára, hogy manipulálják a valóságot az akarat erejével. Minden más vívmány ebből a megosztottságból fejlődött a napjainkban jelen lévő hihetetlen változottsággá.

A *felébredettek* mindig is ritkák voltak. Az érzékeny *ősennergia-törödékek*, amely lehetővé teszi a mágia alkalmazását, csak igen keveseknek adatik meg (napjainkban talán úgy két-hárommillióból egynek). A világméretű Feleszmélés tömeges Kiteljesedésen keresztül elméletileg lehetséges, de pár modern mágus azt vallja, hogy mindig is volt alkalom, amikor akárki emberfia megváltoztathatta volna a valóságot, ha akarta volna. A varázshasználók éleslátás és hatalom segítségével vezérelték az embereket az egész történelem folyamán, példákön keresztül (s nem irányították őket). Tekintve a példákat, amiket mutatnak, az eseményeket, amiket előidéznek és a tudást, amit átadnak az *alvóknak*, a mágusok hatékony és *rejtett* erők maradnak az emberi fejlődésben.

A történelemben (beleértve a jelent is) a mágusok ténylegesen egyszer sem irányították az emberi társadalmat. Még a Technokrácia is inkább példákön, mint zsarnokságon keresztül vezérel.

A legősibb mágusoknak számtalan neve és címe volt. A Verbéna a Wyckekre hivatkozik, akik az eredendő változás erejeként járta be a Földet. Az Akasha Testvériség szerint Tradíciójuk egy olyan faluból ered, ahol minden ember egy volt, míg riválisaik, az euthanatoszok közt az első emberi halandóság-felfogásban keresik a mágia eredetét. Bárkik is voltak az első mágusok, állítólag hatalmas tetteket hajtottak végre és többszáz évig éltek. A Paradoxon, ahogy ma ismerik, talán nem is létezett – a membrán, ami elválasztja a lehetségest a lehetlentől tényleg nagyon vékony és törékeny volt.

A korai időkben a mágusok (akik a mágiával dolgoztak, és így ismerték is azt) és a filozófus-tudósok (akik szerint minden jelenség tényező, törvények és megoldásra váró egyenletek példájából eredeztethető) között támadt nézeteltérés közös

gyökérből fakadt. Ez még évszázadokkal azelőtt volt, hogy a filozófiai különbségek komoly konfliktushoz vezettek volna. Az ilyen filozófiai vita sokkal inkább baráti torzsalkodásként jelentkezett, mintsem a modern idők véres Kiteljesedési háborújaként. A két elméleti iskola között támadt további viszályok laza társaságokba osztották szét a mágusokat – ekkor még nem voltak Tradíciók. A mágusok egyszerűen az emberi kultúra oldalvonalán léteztek, hatalmukat és tudásukat tágítva, személyes célokra használva fel ezeket, amik vagy hasznosak vagy ártalmasak voltak a körülöttük lévő *alvókra* nézve. A valóság jóval képlekenyebb határainak köszönhetően a mágusok jóval nagyobb szabadságot élveztek a különböző lehetőségek és ötletek felfedezésében. Erre a prehisztorikus kortól 3000 évvel ezelőtti tartó időszakra általában a *korai mitikus kor* néven hivatkoznak.

Az emberi kultúra elterjedt, fejlődött és változatosá vált. Sokuk önállóan gyarapodott és formálódott – mágus-behatással vagy anélkül –, és a lehetőségek szabad folyása leülepedett vagy megrekedt. A világ ebben az időben kultúrák és hitrendszernek tálakolmánya volt. Az emberek területekért és kereskedelmi jogokért harcoltak – mellettük pedig mágusok küzdöttek azért, hogy elterjesszék paradigmájukat más területeken. Az egyik isten híve csatázott a másikéval, hogy meghatározhassák hogyan s miben higgyenek az emberek. Új filozófiák és kormányok versengtek egymással az uralomért. Törzsek, városok és alkalmasint nemzetállamok versenyeztek a területek, népesség, sőt még a hit irányításáért is. A győztesek egy területen megalapozták a mágia lehetőségeit egyszerűen azzal, hogy a népességet nemzedékeken keresztül saját módszereikre térítették át. A legtöbb ehhez hasonló konfliktus nem volt szándékos, de idővel a mágusok észrevették a hatást, amit az emberek hite keltett mágiájukban. Felfedezték, hogy azok az eszmék, amik kedveztek módszereiknek, varázslásukat könnyebbé és a konkurens mágiát sokkal nehezebbé tették. Ezek a mágusok azért küzdöttek, hogy megerősítsék azokat a területeket, ahol filozófiájuk elterjedt és megvédte őket minden birtorlótól. Ez volt a *kései mitikus kor* kezdete. Ennek haszna a virágzó mágikus és tudományos gondolkodás volt, olyan filozófiai változottsággal, melyekről korábban nem is álmodtak.

A kései mitikus kor ugyancsak eltérést mutatott a mágikus művészetekben. A felébredettek valóság-alakító mágiát használtak, azok pedig, akikből hiányzott az ilyen képesség, jóval statikusabb módszerekkel éltek. Ezidőtájt jelent meg a boszorkányság – a mágikus törvények és elméletek alkalmazásával a valóság kiszámítható módon való megváltoztatása. Ahogy a valóság határai megszilárdultak, a mágusok azon kapták magukat, hogy módszereik alkalmazása egyre nehezebbé vált. Az a nagy hatalom, amiből az eddigi

időszakban merítettek egyre szűkebb korlátok közé szorult. Továbbra is elő tudták hívni erőiket, de aki túl messzire merészkedett ezeken a határokon kívül, arra lecsaphatót a Paradoxon. Örök élet, hegyek és erődítmények lebegtetése, hatalmas viharok vagy túlvilági szövetségesek megidézése egyre nehezebbé vált. Az isten háta mögötti boszorkánykultusztól a kifinomult hermetikus Művészetekig mágikus tanok különböző iskolái alakultak, ahogy a korlátozások egyre inkább határt szabtak oknak és okozatnak. Alkímia, magasztos eszmék, csodatevés, spirituális egyesülés, fizikai tudományok, mesterséges szerkezetek, imádat és hit, az egyén tökéletesítése és a tudatos változtatás mind ősből praktikákból fakadt. A különféle iskolák szövetkeztek egymással, majd egymás ellen fordultak, s elkeseredett küzdelem vette kezdetét több fronton is. Talán Hermész Rendje fogadta el elsőként az eltérő mágikus eszmék kiirtásának elvét, de futótűzként terjedt a mágikus közösségekben.

Az állandó küzdelem elterelte a mágusok figyelmét az *alvók* társadalmáról. A pestis, az éhínség és az üldöztetés homokviharként söpört végig a mundánok közt, ahogy a felébredettek elhanyagolták őket, hogy a tudomány és a varázslás relatív igazságaiért csatározzanak. Az *alvóknak* nem kellett segíteniük a csatázókat, háborúkat robbantva ki egymás közt (az emberiség mindíg is jeleskedett a konfliktusok terén), de a mágusok erőszakos harcrai hatalmas területeket fertőztek meg az ilyen pusztítások romlott Rezonanciájával, nagy gyötrelmeket okozva mind a felébredettek, mind az *alvók* között. A kisebbség bűnei ürmöt szórtak mindenki poharába. Következésképpen, a Paradoxon egyre szorosabbá váló hurkot tekert a mágia folyékony lehetőségei köré, és az *alvók* egyre inkább kiábrándultak a mágiahasználókból.

A KITELJESEDÉS HÁBORÚJA

Az *alvók* szívéért és szelleméért vívott igazi háború 1325-ben vette kezdetét, amikor a filozófus-tudósok egyik szervezete, az

Értelem Szövetsége, megalakult azon elv alapján, hogy egy egyszerű, egységes igazság jobb választás, mint ezernyi ellenkező lehetőség. Páratlanul a kor mágikus társadalmi között közös elképzelésen és célon osztoztak. A Szövetség hadat üzent „... *bűbájosoknak, éjksértőknek, tündéréknek, mumusoknak, boszorkáknak, ördögöknek, cseregyerekeknek, vérvadaknak és az éjszaka összes többi teremtményének.*” A Szövetség arra törekedett, hogy megtörje az embereket semmibe vevő természetfölöttit azzal, hogy a tudományt és az értelmet a misticizmus és mágia elébe helyezi.

A Szövetség valamennyi Konvenciójának különböző módszerei voltak arra, hogy véghezvigyék ugyanazt a célt. A Kőművescéhek közös mintázatokat után kutattak a befolyás szférái (másként az Elsődleges Elemek vagy a Sarokkövek) között. Ezalatt a Tiszta Eszme Társaságának katonái beálltak az *alvó* Inkvizíció soraiba, hogy üldözzék és eltiporják a természetfölöttit, megsegítve őket „Istentől kapott” mágijukkal. Még a Távol-Keleten is császárok és sogunok támogatták a vezető filozófusokat és feltalálókat, akik segítették őket ellenségeik legyőzésében. Egyetemi oktatók és vallási vezetők tanítottak és prédikáltak a természet befolyásolásáról az embereknek, miközben mágikus riválsaikat támadták. A fantasztikustól a racionálisig torzult eszmék elhatárolták a Penumbrát az anyagi világtól – így a Mezszye szélesedni kezdett. Az Üresség Kutatói távoli vidékekre terveztek útvonalakat, míg az Égi Mesterek feltérképezték az ismert világot. Hódítók és gyarmatosítók vitték át az Értelem Szövetségének eszméit más földrészekre és nemzetekhez, elpusztítva a bennszülött kultúrákat és helyettesítve őket a sokkal elfogadhatóbb vallásokkal. Kezdetét vette a Pogrom.

A folyamat lassú volt, de kéréllhetetlen. Habár a Paradoxon lecsapott a korai fejlesztésekre (repülő gépezetek, ágyúk, óramű katonák), az állhatatosság, a kegyetlenség és a propaganda rejtett alkalmazása az *alvók* társadalmán keresztül lehetővé tette, hogy egy sokkal elfogadhatóbb világszemlélet felé vezessék az embereket. A folyamat sokkal jobbra sikeredett, mint azt az

Értelem Szövetsége várta. Az *alvó* tudósok kevés szóból is értettek, és a tanulás érett mezejére léptek, olyan technológiákat fejlesztve ki, olyan ötleteket találva ki, amikről a Szövetség nem is álmodott. A Szövetség militáns szárnya tovább folytatta a mágusok üldöztetését, kiirtását, átállítását vagy elűzését.

A mágusok bűnbakot kerestek – eleinte egymást vagy a körülöttük lévő alvókat rohanták le. Amint az emberek áradata elvonult előlük, és a háborúk meg a pestis végigdúlták a világot, még a más vidékeken és földrészekeken élő Látók is érezték a kellemetlen utóhatásait annak, ahogy az Értelem Szövetsége szép lassan véghezvitte az „egy világ, egy vallás” elképzelését. Végül a mágusok rádöbbenek, hogy tenniük kellene valamit. Az Értelem Szövetségének alapítása után egy évszázaddal, a rivális rendek három mágusa – egy hermetikus varázsló, egy keresztény csodatevő és az ősi Wyckek egyik leszármazottja – elhatározta, hogy a testvérharcoknak véget kell vetni. Más, hasonlóan vélekedő mágusok segítségével beutazták a Földet olyanok után kutatva, akik elfogadják törekvéseiket és megjelenének egy felébredett zsinaton, ahol szervezetbe tömörülnének a Szövetség támadásai elleni kölcsönös védelem céljából.

A mágusok híveket gyűjtöttek a személyes „Kiteljesedés” és a mágikus csodák visszahozásának elképzelése köré, és nyilvánították mágikus hatalmukat. Sajnos a frissen alapított Tanács a kezdetektől fogva hátrányos helyzetbe szorult. Az egyik Tradíció feloszlott, a másik gyakorlatilag kisétált, s belső viszályok robbantak ki. Számos tradíció megtartotta a Tanács ideáljait, de a Kilencek Tanácsából hiányzott az, ami az Értelem Szövetségében megvolt: a célok és filozófiák egységessége. A mitikus kor brutális véget ért.

AZ ÉRTELEMI KÖRE

Erős rivális hiányában, az Értelem Szövetsége megvalósíthatta saját Kiteljesedés-elképzelését a világban. Arra törekedett, hogy leigázza és áttérítse az összes kultúrát, amelybe csak belebotlott. Sok jó dolog született a tudomány és a haladás nevében, de a Szövetség Belső Köre végül is elvakult céljait illetően. A vezetők inkább kiaknázták a többi vidék ásványkincseit és javait, az „ördögimádókat” pedig elfogták és elégették. A Szövetség nagy tetteket hajtott végre, de egész civilizációkat pusztítottak el a fejlődés nevében. A világ megremegett a haladó újítások és az ősi hit összecsapása közben.

A nefandusok kihasználták az ipari forradalom felerősödését. Rámozdultak a Szövetség hatalomvágyára és rávették őket, hogy az emberi lélek kárára fejlesszenek. A mindig is a peremen élő martalócok száma és hatalma ugrásszerűen megnőtt egy amolyan „allergiás” reakció formájában a mágia lehetőségeinek egyre szigorúbb megszorításaira. A Tradíciók folytatták a maguk közti viszályt, vagy tovább bujkáltak a Szövetség katonái előtt. Az afrikai és a bennszülött amerikai sámánok panaszt tettek a Kilencek Tanácsa előtt európai felebarátaik ellen a „gyarmatosítás” nevében elkövetett túlkapások miatt, de elutasították őket vagy rájuk sem hederítettek. Sokan hagyták el együtt a Tanácsot, hogy visszatérjenek hazájukba és meghaljanak vagy rabságban szenvedjenek népükkel. Az Értelem Szövetsége, ami Technokráciaként újraszerveződött, teljes mértékben kihasználta a kitörő káoszt.

A misztikum negatív fogadtatása az 1800-as években, valamint a két új (és kiszámíthatatlan) Konvenció megalakulása a Technokrácia soraiban (a Villamos Mérnökök és a Differencia-mérnökök) igen csak megkeserítették a Tradíciók életét. A titokban működő mágusok emlékezetében a varázslatos múlt jövő-félő világa élt. A primitívitás, okkultizmus, szélsőséges művészeti irányzatok, a vallások újjászületése, etnikai újjáéledés

és a mágikus közösségek a civilizált világ ellentétei, és aláaknázzák a Technokrácia paradigmáját.

A Technokrácia felülvizsgálta küldetését és céljait. Az Üresség Kutatói és az Égi Mesterek elhagyták a Földet, hogy őrizzék a Horizontot a Mélyumbrából érkező fenyegetésekkel szemben; a hit és a vallás utolsó emlékeit megtisztította az új Szövetség és a jobbnál jobb szerkezetekért – repülő gépezetekért, autókért, harckocsikért, gépfegyverekért, mérges gázokért – vívott verseny tovább folytatódott.

GLÖBÁLIS HÁBORÚ

Az első világháború felrázta kényelmes életükből a technokratákat. Életükben először, meglátták a valaha jóteknony eszményeik hosszútávú, rettenetes következményeit. A fiatal férfiak majd' egész generációi haltak meg lövészárkokban talpalatnyi földért harcolva. Géppuskák, mérges gázok és a terror többi fegyvere a háborút – egy addig soha nem látott – véres üggyé változtatták. A Technokrácia skizmától nyögött, ahogy az idealista tagok többsége vissza akarta csinálni, vagy minimalizálni a károkat, amiket hagytak bekövetkezni, míg mások teljes erővel törtek előre, hogy addig sulykolják a haladást, amíg lehet. A nefandusok dorbézoltak a vérontásban, rettenetes céljaik elérésére használva föl azt. Egyes előre megtervezett mészárlások nagy áldozati ajándéknak számítottak démoni mestereiknek, míg mások szórakozást láttak benne. A Tradíciók – kiindulási pontként a képzelet és a művészet új lehetőségeinek felfedezéséhez – kihasználták az Unió szakadását.

A második világháború keresztülhasított mind a Kilencek Tanácsán mind a Technokrata Unión, ahogy a mágusok és a tudósok nézetei egyaránt megoszlottak nemzeti és politikai téren. Az Unió Belső Köre egyhangúan megszavazta, hogy támogatják a Tengelyhatalmakat a globális egységesítés elérése érdekében, mire a Szimpóziumnak több, mint a fele undorral vonult ki. Még a leghűségesebb technokraták között is akadtak Hitler rémuralma ellen munkálkodtak, amikor a kegyetlenkedések komolysága nyilvánvalóvá vált. Tisztogatások és vérbosszúk tomboltak az Unión belül, ahogy a rémesen hatékony háborús gépezetek legördültek a futószalagról. A Tanács, az állandó belharoktól és az Ahl-i-Batinok elpártolásától megrokkanna, éppoly drámaian megbomlott. Sok hermetikus, éterita és verbéna állt a Tengelyhatalmak oldalára, a kínai és a japán akashák elvetemülten egymásra támadtak. A Differencia-mérnökök Konvenciója megszegte a Belső Kör parancsát és nyíltan támogatta a Szövetségeseket. Számos martalóc *ébredett fel* a háború közepette, milliók kegyetlen lemészárlásának látványa és a harctér vezette őket az örületbe. A nefandusok másrészt meg csak hasznot húztak az efféle vérengzésekben.

A pletykák szerint, ahogy az okozott veszteségi statisztika nőtt, a Belső Kör is elszenvetde saját belső konfliktusát. Azok a technokraták, akik a Szövetségesek ügyét támogatták, nyertek és rövid időre szövetkeztek a Kilencek Tanácsával, hogy visszakergessék a leghatalmasabb nefandusokat a Külső Sötétségbe. Az alvók háborús szövetségeihez hasonlóan, ez is felbomlott, ahogy a háború véget ért. A technokrata lázongás elcsitult, a Pogrom újrakezdődött. A Virtuális Adeptusok – akiket engedetlenségükért megtizedeltek a technokrata megtorlások –, átpártoltak a Kilencek Tanácsához betöltve az Ahl-i-Batin székét. A háború okozta káoszt és az utóhatásait mindkét oldal megszenvedte. Alan Turing, virtuális adeptus halála utat nyitott egy Digitális Hálónak nevezett virtuális valóságba, új frontot teremtve a Kiteljesedés háborújában. A tömegkommunikáció, a környezetszennyezés, a fegyverkezés és a nukleáris hatalom árnyékában a Technokrácia kedve szerint keveri a paklit.

TECHNOKRATA GYŐZELETI...

A technológia és a tudományos ismeretek eszeveszett iramban fejlődnek tovább – nincs az az ember, aki valaha is képes lesz lépést tartani vele. Az alvó társadalom új fejlesztésektől lármás – futószalagon jönnek ki a legújabb mikroprocesszorok, mobiltelefonok, gyógyszerek, mozifilmek stb –, és az Unió csak boldog, hogy szívességet tehet. Az alvók addig folytatják a fejlesztéseket, amíg csak érdeklődés van rá, magyarázatot keresve a világegyetem valamennyi aspektusára, az élet leghétköznapibb vonatkozásaitól az univerzum legtávolabbi régióig. A látható valóság majdnem mindegyik aspektusát elnevezték, meghatározták és megmagyarázták már.

A Tradíciók veszítettek. A Kiteljesedés háborújának vége. A Műhelyeket világszerte elpusztították vagy a biztonság érdekében csatlakozásra kényszerítették a Tradíciókkal. Leáldoztak már azok a napok, amikor a tradíciós mágusok képesek voltak megtámadni az Uniót teljes egészében, és reménykedhettek a sikerben. Most csendben kell dolgozniuk, oly rejtve a színpalak mögött, amennyire csak lehetséges és oly titokban, amennyire csak képesek. Ma a szabadságért háborúznak, azért, hogy az emberiség meghatározhassa a saját valóságát és jobbára a maguk túléléséért.

...VAGY VERESÉG?

Ahogy a tudományos igények hatására egyre bővültek az ismereteik, több technokrata tudós észrevette azt, hogy az Unió eszméje – melyet először a XIV. században fektettek le –, nem képes meghatározni vagy megmagyarázni mindent, sem eltüntetni az efféle deviáns tényezőket. Évről-évre ezek a hézagok nőttek-nőttek, és a Technokrácia szorongatott helyzetében azon volt, hogy betömje ezeket, mielőtt a Tradíciók kihasználnák őket – az ilyen hátrányok jelzik számos éterita elmélet előrehaladását a Konszenzusban.

A Technokrácia teóriái ellenére a misztikus mágusok hatalma tovább működik, ellenszegülve a „tudományos törvény”-nek. Az alvók alkalmasint lepipálják a Technokráciát a legújabb találmányok terén, míg az ultra-tech szerkezetek kudarcot vallanak saját bonyolultságuk és vakmerőségük miatt. A Technokrata Unió képtelen megmagyarázni mindent, és a félelme attól, amit nem tud megmagyarázni, csak nő. Az Unión belül egyes részlegek durvább megkorlátozásokra szavaznak a természetfölöttivel szemben, míg mások szeretnék felfedezni azokat a különös elemeket, amik nem hajlandók távozni a világról, és önmaguk részévé tenni azokat.

A legbénítőbb sorscsapások maguktól az alvóktól származnak. A Technokrácia, amit eredetileg azért alapítottak, hogy megvédje az embereket a túl sok természetfölöttitől és a tudomány terjesztésével elősegítse a közjólétet, túl messze ment hitvallásában, és túlságosan vakon követte azt. Folytatta a mágusok és a természetfölötti lények kiirtását egy századokkal ezelőtti nevelőprogram részeként. Eltávolít minden döntési hatalmat a Tömeg kezéből, bebizonyítva, hogy az alvók nem alkalmasak arra, hogy irányítsák saját sorsukat. Ez azonban sorra megfosztja az alvókat a szabad akarattól, a képzelettől és az álmoktól – a legfontosabb tulajdonságoktól, amik szükségesek a fejlődéshez és hogy egyáltalán lehessenek egyre *felvilágosultabb* tudósok. A világ „megdermed”, ahelyett, hogy új válaszok, új talányok után kutatna. Az alvók elégedettek és önelégültek a modern világukban. A Tömeg eltörölte mandátumából a változást. Még a Technokráciát is arra kényszerítették, hogy a legközönségesebb elvárásokhoz alkalmazkodjon. A Tradíciók többé már nem tudják visszahozni a mágiát egy olyan világba, amely nem kér belőle, de talán a Technokrácián a sor, hogyha az ő egyéni jövőképük is egy banális, változatlan világgá válik, ahol az alvók nem követelnek már semmit, semmi újat és semmi különbözőt.

Csak idő kérdése, hogy megtudjuk, mennyire jár sikerrel az Unió...

CHRISTOPHER SHY

Shy

Penny ajka halvány mosolyra húzódik, miközben a parketten táncolókat figyeli. A zene súlyos üteme és baljós szövege még jobban elsötétíti a klubot, mint a fekete vinil és a csipke, amiket a vendégek magukra aggattak. *Csak egy újabb éjszaka a nagyvárosban* – gondolja magában, miközben ujjával a hajába túr.

Szemével végigpásztázza a termet, végül tekintete megállapodik egy, a klubba belépő lelencen. Mintha lenne ebben a lányban valami különös. Talán a pólója a „Támogasd a kannibalizmust: NYALJ KI!” felirattal, vagy talán a hegesztőszemüvege. Penny már éppen azon van, hogy elkönyvelje őt is, mint a helyi nyáj egy újabb birkáját, amikor a tekintete összekapcsolódik a fiatal nőével, és az megindul egyenesen felé.

– Te bizonyára Penny vagy – mondja a csaj, miközben leül a Pennyvel szembeni székre. – Ugye?

Penny pislog egy utolsót, aztán bólint, eltökélve magában, hogy nem fog zavarba jönni egy ilyen kis apróságtól.

– És te ki vagy? – kérdi.

– Kerry Potter – feleli a fiatal nő. – Aranyos a macskád.

Penny akaratlanul is elvigyorodik, miközben az asztalfőhöz nyúl és finoman végigfuttatja egy ujját Mr. M hátán.

– Róla aztán tényleg sok mindent el lehet mondani, Kerry Potter, de azt nem, hogy aranyos lenne.

Kerry lassan megrázza a fejét, aztán előhúzza a kabátjából egy jókora borítékot.

– Egy barátom kért meg róla, hogy ezt adjam át neked – mondja, Penny felé nyújtva a borítékot.

Penny egyetlen pislogás nélkül a borítékra fókuszálja tekintetét.

– Légy szíves, tedd le az asztra!

Kerry vállat von, és leteszi a borítékot a macska mellé, mire az – most először adva életjelet magáról – felnyitja szemeit, és kissé közelebb óvakodik a borítékhoz. Néhányszor megszaglássza, aztán Penny felé löki. A lány a megkönnyebbülés egész kis sóhajával végül felbontja azt, majd pár perc alatt – a biztonság kedvéért kétszer is – elolvassa a levelet. Végül, az este folyamán először, egy őszinte mosoly jelenik meg az arcán, ahogy Kerryre néz.

– A választ is te vinnéd vissza Marknak?

Kerry csak bólint, Penny pedig felveszi a táskáját a lába mellől.

– Hagyd csak, majd elviszem neki személyesen! Úgy sincs semmi jobb dolgom ma estére.

Penny felnyalábolja a macskáját és távozik a klubból, otthagya Kerryt az asztalnál.

– Nos, Mark megint kitett magáért. Talán mégse lesz teljes dögunalom az éjszakából.

A macska felnéz rá, és macskamódra elmosolyodik.

– Enni is kapok végre? – kérdi izgatottan, mire Penny halkán felnevet. – Marknál? Ó, de még mennyire. Kétségkívül.

S.H.C.

Könnyek csordulnak végig Dell arcán, ahogy karjaiban tartva becipeli Melissát a menedékébe. Az ajtó majdnem kiszakad pántjaiból, amikor lábával belöki sietősen biztonságos zugot keresvén a lánynak. Meg sem áll a szentélye ajtajánál: dobhártyaszaggató sikollyal bezúzza azt dühében. Melissa testét a padlóra helyezi, majd elmerül könyveiben, közben magában beszél, mert nincs más, kit hibáztasson.

– Istenek vagyunk! – kiabálja. – Én uralom ezt a világot! *Semmi* sem történhet itt a beleegyezésem nélkül! Nem halhat meg – nem *hagyom*, hogy meghaljon!

Kapkodni kezdi a könyveket a falról, a polcokról; pecséteket ragad, rajzolatok, mintázatok s készülékek után nyúl. Felcsap egy ősrégi könyvet, sietve lapoz, elméje zakatol, miközben átfutja a sárgás oldalakat. – Szülemények, szellemek, szörnyetegek – *egyikük sem* bírhat el velem! *Egyikük sem*. Ura vagyok a saját életemnek! Nem vagyok a véletlenek rabja... az esélyek tengerében hánykolódó tutajos... mint az *ostoba* szunnyadó tömeg. Én nem! *Mi* nem! – Felnéz könyvéből Melissa testére, a vér lassan szivárog a sebből – a golyó áthatolt a mellkasán. A lány látványa ismét könnyeket fakaszt szeméből. – Nem, összpontosítanom kell, nincs időm erre. Egyáltalán nincs időm.

Visszatér hát könyvéhez és gyorsan átolvas több bekezdést, időközönként nyugtázólag bólogat magának. – Nem tudok nélküled élni. Nem élek nélküled – azzal kést ragad és lassan levágdossa a nőről a ruháit, vigyázva, nehogy felsértse bőrét. – Hamarosan, szerelmem, hamarosan.

A szétszabdalt ruhadarabokat a sarokba dobálja, majd felkészül, hogy a megfelelő pozícióba helyezze a nő testét: lábait terpeszbe rakja, karjait oldalvást kinyújtja, fejét hátrahajtja. Maga elé mormogva nyugtatja önmagát, hogy helyesen cselekszik: – Igen, éppen így. Hamarosan visszatérsz velem. – Újra felveszi a kést, és nagy gonddal szimbólumokat vés a nő lemeztelenített testére, ügyelve arra, hogy mindegyik a megfelelő helyen legyen és egy se hiányozzon. Egy óra leforgása alatt a vésetek tetőtől-talpig beterítik a nőt, a férfi tágira nyílt szeme könnyektől terhes, de nem nyugszik. Mikor végzett, feláll és letekint művére, újra meg újra ellenőrizve, hogy mindent jól csinált-e. Látván, hogy minden olyan, amilyennek lennie kell, krétával szűk kört rajzol köréje; a kréta beleér a lassan folydogáló, megdermedő vérbe. Az elsőt egy újabb, tágabb kör követi; gondos munkával tökéletesíti őket. Ezüstszínű porral pecséteket, varázsjeleket rajzol, hogy összegyűjtse a nő teste körüli energiákat, megakadályozva, hogy lelke elröppenjen; megnedvesített ujjal elhelyezi az ezüst jeleket kedvese testén és a körökön belül. Az összpontosítás minden lépésnél egyre nehezebb. Végül négy fekete gyertyát helyez el egy-egy végtagjánál, majd egy vöröset a feje mellett. Elsuttogott imája lángra lobbantja valamennyit, majd kántálni kezd. Nem emberi torokhang tör elő mellkasának mélyéről: „Unuway, winwoğga, sultay, urla.” Újra meg újra elismétli ezen egyszerű ám átkos szavakat.

A hatodik fohász után a fények elhalványulnak, a lángok megrövidülnek. Del megborzong, tekintetével haszntalan fürkészi a szobát, amikor egy sustorgó hang tölti meg hirtelen a levegőt. – Mit kívánsz? – szól. – Mit kívánsz? – ismétli, akár egy visszhang.

Dell összeszedi magát és kiszáradt száját szóra bírja: – Vissza akarom őt kapni. Hozd vissza őt hozzám!

Száraz kacaj zeng végig a szobán: – Csak ennyi? Jól van hát. És mit kapok cserébe?

Dell megrázza fejét, s hangosan, áldozatát felvállalva kijelenti: – Bármit, amit kívánsz.

Egyszer csak minden fény kihuny a szobában. Pillanatokkal később, hirtelen fény villan, s ismét világosság tölti be a helyiséget. A padlón Melissa, felül és a testét nézi. Kezével lassan végigsimít immáron karcolásmentes bőrén, majd tenyerébe helyezi Dellét, s lassan lehúzza magához. – Gyere, szerelmem. Sok dolgunk van még.